

Sobre la importància en la coordinació entre atenció primària i atenció especialitzada

El canvi de paper del ciutadà en la seva relació amb el sistema sanitari obliga a les organitzacions sanitàries a establir nous objectius. Per donar resposta a aquest repte necessitem una atenció primària i especialitzada coordinades, capaces de resoldre els problemes que plantegen els pacients d'una manera senzilla i eficaç.

Per dur a terme aquesta coordinació cal la implicació de l'administració; mesures com ara el finançament capitiu o la implantació de la recepta electrònica són eines que hi contribuiran.

També cal la implicació de les direccions assistencials que impulsin els mecanismes necessaris per a què l'atenció primària i especialitzada comparteixin informació clínica. Així mateix, s'han de potenciar les iniciatives que afavoreixin un ús racional del medicament com ara la creació de Comissions de Farmacoterapèutica conjuntes d'atenció primària i hospital, o la creació de grups de treball que elaborin recomanacions terapèutiques i protocols d'ús de medicaments pels problemes de salut més prevalents i que tinguin com a objectius:

- a) garantir que els pacients que requereixen atenció sanitària siguin tractats amb criteris de continuïtat assistencial.
- b) garantir l'ús majoritari de fàrmacs amb eficàcia i seguretat provada.
- c) evitar la incorporació indiscriminada de novetats terapèutiques que no afegixin valor a l'oferta farmacèutica existent.
- d) promoure alternatives terapèutiques cost-efectives, com és el cas dels medicaments genèrics o medicaments inclosos en el sistema de preus de referència.

Altres factors potenciadors són la formació i la incentivació per a l'obtenció de resultats amb indicadors directament relacionats amb la prescripció.

Així doncs algunes de les línies que cal potenciar són:

- Implantar la recepta electrònica que possibiliti disposar en temps real (*on line*) de la informació de la història clínica de prestació farmacèutica amb l'objectiu de millorar l'atenció al pacient en els diferents àmbits.
- Integrar guies farmacoterapèutiques i guies clíniques als programes de prescripció que identifiquin els medicaments i dosis recomanades.
- Incorporar sistemes d'alerta que permetin detectar interaccions, sobredosificacions, reaccions adverses i altres recomanacions.
- Impulsar la creació de programes informàtics que permetin compartir la informació clínica dels pacients des de tots els nivells assistencials.
- Aconseguir informació *on line* dels indicadors individuals de prescripció, com per exemple: % genèrics, % novetats, cost DDD/grup, que facilitin al metge gestionar la seva pròpia prescripció.

Si bé la implementació d'aquestes línies de treball no és una tasca senzilla, ni ràpida de dur a terme, és segur que la coordinació entre els diferents nivells assistencials afavorirà un millor ús dels medicaments, es disminuiran els errors de medicació (duplicitats, interaccions) que es produeixen entre les altes hospitalàries, urgències, especialistes i l'atenció primària, s'aconseguirà un ús més cost-efectiu dels medicaments i es millorarà l'atenció sanitària global del pacient.

La coordinació entre l'atenció primària i l'atenció especialitzada és un element necessari per augmentar i millorar la qualitat assistencial.

David López Faixó i Clara Agustí
Farmacèutics. Consorci Sanitari del Maresme

Cristina Vèdia
Farmacòloga. SAP Santa Coloma, Institut Català de la Salut